

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 15/2012-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1Gn – 848/10-15 z 8. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2011 doručená sťažnosť M. A. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/Gn – 848/10-15 z 8. júla 2011 (ďalej aj „napadnuté opatrenie“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozhodovali v právnej veci neplatnosti skončenia jej pracovného pomeru s obchodnou spoločnosťou S., s. r. o., so sídlom v Š. Krajský súd mal v odvolacom konaní rozhodnúť v jej neprospech aj na podklade dodatočne sfaľovanej plnej moci, ktorú udelila svojmu právnomu zástupcovi na konanie pred súdmi, dôsledkom čoho mal byť/bol konaním dosiaľ nestotožneného páchatel'a dokonaný aj trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľka oznámila predmetnú trestnú činnosť orgánom činným v trestnom konaní. Podané trestné oznámenie bolo uznesením povereného príslušníka Policajného zboru odboru skráteného vyšetřovania Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľ'stva Policajného zboru vo Z. (ďalej len „policajný orgán“) ČVS: ORP-2062/1-OSV-ZV-2009 z 15. januára 2010 podľa § 197 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Zvolen (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá ju svojím uznesením č. k. 1 Pn 44/10-5 z 1. apríla 2010 zamietla ako nedôvodnú. Proti postupu a rozhodnutiam týchto orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka brojila využitím účinného prostriedku nápravy, ktorým bol podnet podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), o ktorom rozhodla Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) opatrením č. k. 1 Kn 95/10-5 zo 4. júna 2010. Proti spôsobu vybavenia svojho podnetu podala sťažovateľka ďalší podnet, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra opatrením č. k. IV/1 Gn 848/10-7 z 18. augusta 2010 a ktorý (obdobne ako na inštančne podriadenej prokuratúre, pozn.) bol vyhodnotený ako nedôvodný. Následne sťažovateľka podala k rukám generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) ďalší podnet, v ktorom napádala nielen rozhodovaciu líniu orgánov činných v trestnom konaní, ale aj nadriadených prokuratúr vrátane spôsobu vybavenia svojho podnetu prokurátorom generálnej prokuratúry. Toto jej

podanie bolo vybavené tým istým prokurátorom generálnej prokuratúry napadnutým opatrením, proti ktorému brojila podaním sťažnosti ústavnému súdu.

3. Podstatou sťažovateľkinej argumentácie v podanej sťažnosti je jej tvrdenie, že podanie, ktorým napádala spôsob vybavenia svojho podnetu podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre prokurátorom generálnej prokuratúry a ktoré adresovala priamo k rukám generálneho prokurátora, opakovane sám napadnutý prokurátor generálnej prokuratúry vybavil tým, že jej podanie svojvoľne a v rozpore so zákonom preklasifikoval na opakovaný podnet podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre a ten odmietol. „... tá istá osoba hodnotila sťažnosť, ktorej nesprávny postup sťažovateľka žiadala preskúmať Generálneho prokurátora SR... Z logického, ale i právneho hľadiska riadiac sa vedomím i svedomím, ale i z etického pohľadu nie je možné, aby niekto takýmto spôsobom postupoval, alebo aby uvedeným postupom chcel zakryť... akékoľvek nedostatky svojho právneho pochybenia, ale i ďalších verejných činiteľov.“ Dôsledkom naznačeného postupu generálnej prokuratúry v napadnutom opatrení bolo porušenie sťažovateľkou označených práv a v konečnom dôsledku nepostihnutie spáchanej trestnej činnosti orgánmi na to ústavou a príslušnými zákonmi povolanými. „Takýmto prístupom Generálneho prokurátora SR... ale i činnosťou orgánov v čínom trestnom konaní znemožnili sťažovateľke ústavné právo riadne a spravodlivo konať pred súdmi SR, s tým, že trestná činnosť neznámeho páchatel'a, zásahom cudzej osoby do jediného originálneho plnomocenstva... nebola zo strany šetriacich orgánov... šetrená a teda ani preukázaná ich vlastným zavinením, a to v rozpore z dôkazným materiálom...“

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím zn. IV/1Gn-848/10-15, zo dňa 8. 7. 2011, ktorým... prokurátor Generálnej prokuratúry SR, sám opätovne svojvoľne rozhodol a preklasifikoval sťažnosť podanú k rukám Generálneho prokurátora SR, práve na postup a rozhodnutie, ktoré urobil sám..., čím porušil Zákon o prokuratúre a znemožnil tak možné domáhanie sa práv sťažovateľky cestou súdnej obnovy konania a tým porušil právo sťažovateľky na právnu ochranu... čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

2. Sťažnosť sa vracia na prešetrenie a rozhodnutie Generálnemu prokurátorovi.

3. Z dôvodu porušenia Ústavných práv sťažovateľky, priznáva sa jej odškodnenie v čiastke 200.000,- €.“

II.

5. Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažnosti požiadal odporcu o vyjadrenie k sťažnosti. Vyjadrenie bolo ústavnému súdu doručené 15. novembra 2011. Prvý námestník generálneho prokurátora v podstatnom uviedol:

„Generálny prokurátor SR uplatňuje svoju pôsobnosť prostredníctvom organizačných zložiek generálnej prokuratúry (§ 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre), ktoré sú definované v Príkaze generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 18. februára 2010 pod por. č. 3/2010, ktorým sa vydáva úplné znenie Príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 2/2004 z 27. februára 2004 o organizácii a riadení práce na prokuratúre. Z článku č. 7 vyplýva, že úlohy pri vykonávaní dozoru nad zachovávaním zákonnosti v predsúdnom konaní plní trestný odbor. Do tejto pôsobnosti patrí i vybavovanie podnetov v trestných veciach.

Aprobačné oprávnenie prokurátora trestného odboru je možné a contrario vymedziť z článkov 2, 3, 4, 5 a 10 Príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 27. februára 2006 pod por. č. 5/2006, ktorým sa upravuje aprobačné oprávnenie na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Uvedené články pozitívne vymedzujú aprobačné oprávnenia generálneho prokurátora a oprávnenia prvého námestníka, námestníkov a riaditeľa trestného odboru. V tomto kontexte je treba zdôrazniť že generálny prokurátor kompetencie, ktoré nezveril uvedeným zložkám, realizujú prokurátori trestného odboru.

Tak sa stalo i v tomto konkrétnom prípade, kedy písomnosť - podanie hoci bolo adresované generálnemu prokurátorovi SR, príslušný na jej vybavenie bol prokurátor trestného odboru Generálnej prokuratúry SR.

Príslušný prokurátor na konanie, v tomto prípade JUDr. J. M., po vyhodnotení obsahu podania a po oboznámení sa s obsahom spisu sp. zn. IV/1 Gn 848/10 dospel k záveru, že ide o ďalší opakovaný podnet, ktorý neobsahuje nové skutočnosti oproti tým, o ktorých už bolo na prokuratúre rozhodované.

I napriek skutočnosti, že sťažovateľka bola už v konaní pod sp. zn. IV/1 Gn 848/10 upovedomená o ustanovení § 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, konajúci prokurátor nadštandardným spôsobom, t. j. novým upovedomením informoval sťažovateľku, že jej podanie vyhodnotil ako ďalší opakovaný podnet, ktorý nebude vybavovať.

V písomnosti sp. zn. IV/1 Gn 848/10 zo dňa 08. 07. 2011, ktorá je predmetom podania sťažnosti, teda vecne príslušný prokurátor slušným písomným spôsobom, prekonávajúcim rámec zákonnej povinnosti (§ 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) upovedomil sťažovateľku, ako bolo naložené s jej podaním zo dňa 23. 06. 2011. Je zrejmé, že sťažovateľka vo všetkých svojich podaniach adresovaných orgánom činných v trestnom konaní, včítane Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, počnúc dňom 18. 06. 2010 sa domáha vydania iného rozhodnutia vo veci podaného trestného oznámenia.

Sťažnosť M. A. na postup prokurátora JUDr. J. M. zo dňa 08. 08. 2011 je vyňatá z celého procesu konania o trestnom oznámení sťažovateľky. Podľa názoru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nemožno upovedomenie o vybavení písomnosti, ktorej celý obsah smeruje k vydaniu iného rozhodnutia o trestnom oznámení než bolo v zmysle zákona vydané, samostatne spochybňovať v konaní o práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Prokurátor Generálnej prokuratúry SR JUDr. J. M., ako príslušný na vybavenie písomnosti sťažovateľky, hoci túto z hľadiska obsahu vyhodnotil ako ďalší opakovaný podnet, ktorý neobsahuje žiadne nové skutočnosti, mal túto vybaviť vzatím na vedomie. Nad rámec zákonnej možnosti, v rámci slušného písomného styku s občanmi – v tomto prípade sťažovateľkou, túto listom sp. zn. IV/1 Gn 848/10 zo dňa 08. 07. 2011 opakovane upovedomil o ustanovení § 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.“

6. Ústavný súd zaslal vyjadrenie prvého námestníka generálneho prokurátora právneho zástupcovi sťažovateľky na vedomie listom z 8. decembra 2011. Sťažovateľka sa podaním z 5. januára 2012, doručeným ústavnému súdu 10. januára 2012, vyjadrila k stanovisku prokuratúry.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

9. Podstatou sťažovateľkou podanej sťažnosti je jej nesúhlas s postupom generálnej prokuratúry v tom smere, že ňou podanú sťažnosť, ktorej obsahom bolo aj napádanie postupu prokurátora generálnej prokuratúry, vybavil opätovne ten istý prokurátor generálnej prokuratúry – „... tá istá osoba hodnotila sťažnosť, ktorej nesprávny postup sťažovateľka žiadala preskúmať Generálneho prokurátora SR...“, ktorý tak mal konať z titulu svojvoľného a protizákonného preklasifikovania jej podnetu adresovaného k rukám generálneho prokurátora na opakovaný podnet, o ktorom sám rozhodol.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva... v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí (obdobne ako aj pri namietanom porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04). Už formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

12. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby... vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa

rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci. Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na účel vybavenia podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora, vyššieho vojenského prokurátora, prokurátora krajskej prokuratúry alebo prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry.

13. Podľa § 10 ods. 1 zákona o prokuratúre generálny prokurátor riadi a kontroluje činnosť všetkých prokuratúr vrátane vojenských prokuratúr. Na plnenie úloh vydáva služobné predpisy, príkazy a pokyny, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry a ostatných zamestnancov. Podľa § 16 zákona o prokuratúre generálny prokurátor vykonáva osobne pôsobnosť uvedenú v § 11 a § 12 a § 13 ods. 1 tohto zákona a v ostatných prípadoch môže poveriť prokurátora, aby konal v jeho mene. Podľa § 17 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v trestnom konaní v rozsahu ustanovenom osobitnými zákonmi a v rámci neho vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní.

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

15. Generálna prokuratúra v napadnutom opatrení dôvodila:

„Vaše podanie, v ktorom vyslovujete opätovne nespokojnosť s vybavením Vášho opakovaného podnetu vedeného na Generálnej prokuratúre... pod sp. zn. IV/1 Gn 848/10-7 zo dňa 18. 08. 2010, bolo z hľadiska obsahu (§ 62 ods. 1 Trestného poriadku), vyhodnotené ako ďalší opakovaný podnet.

Tento ďalší opakovaný podnet, neobsahuje nové skutočnosti, v súlade s ustanovením § 34 ods. 2 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, preto vec nebude opätovne prešetrená. V tejto súvislosti v celom rozsahu poukazujem na oznámenie o vybavení Vášho opakovaného podnetu Generálnou prokuratúrou... sp. zn. IV/1 Gn 848/10 zo dňa 18. 08. 2010.

Prosím aby ste s porozumením vzali na vedomie, že pokiaľ neuvediete nové skutočnosti, Váš opakovaný podnet nie je potrebné vybaviť (ustanovenie § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre...) a Generálna prokuratúra... naň nebude reagovať písomne.“

16. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého opatrenia generálnej prokuratúry s jej predošlým opatrením č. k. IV/1 Gn 848/10-7 z 18. augusta 2010 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto jej opatrenia:

„Na základe Vášho podnetu, následne vec preskúmal prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, ktorý Váš podnet opatrením sp. zn. 1 Kn 95/10 zo dňa 04. 06. 2010 ako nedôvodný odložil.

Proti rozhodnutiu Krajskej prokuratúry... sp. zn. 1 Kn 95/10 zo dňa 04. 06. 2010, ste si podali opakovaný podnet, v ktorom uvádzate, z akých dôvodov nesúhlasíte s postupom Krajskej prokuratúry... V tomto opakovanom podnete neuvádzate žiadne také skutočnosti, ktoré by boli odlišné od tých, ktoré sú uvedené v predchádzajúcich Vašich podaniach.

Opätovným preskúmaním spisov nebol zistený dôvod na zmenu stanoviska Krajskej prokuratúry... sp. zn. 1 Kn 95/10 zo dňa 04. 06. 2010 o predchádzajúcich rozhodnutí. Poznámam, že generálna prokuratúra... si v celom rozsahu osvojila rozhodnutie povereného príslušníka policajného zboru ako aj podriadených prokuratúr a na tieto v podrobnostiach poukazujem.

Veďte prosím na vedomie, že vybavením Vášho opakovaného podnetu vyčerpala generálna prokuratúra... všetky možnosti preskúmania uvedenej veci. Preto Vás poučujem,

že v zmysle ustanovenia (§ 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre... bude prípadný ďalší opakovaný podnet v tejto veci vybavený len vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti.“

17. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého opatrenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 848/10-7 z 18. augusta 2010 s opatrením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 95/10-5 zo 4. júna 2010 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia opatrenia krajskej prokuratúry:

„Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu konštatujem, že v uvedenej veci pre podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ tr. zákona bol skutkový stav zistený náležite a to v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Zo zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že v uvedenej veci nejde o podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania cudzích práv a ani o podozrenie zo spáchania iného trestného činu majúceho oporu v osobitnej časti Trestného zákona.

Predovšetkým je potrebné poukázať na skutočnosť, že stav zistený v občianskoprávnom konaní nie je možné v trestnom konaní konvalidovať, či rekonštruovať a prostriedky ochrany práv jednotlivca poskytované v rovine trestnoprávnej nie je možné chápať ako ďalší opravný prostriedok proti postupom a právoplatným rozhodnutiam súdov rozhodujúcim súkromnoprávne spory. Rovnako je tiež nevyhnutné konštatovať, že orgány činné v trestnom konaní sú v tomto prípade viazané rozhodnutím súdov a v zmysle platnej právnej úpravy im ani neprislúcha hodnotiť ich postup v konaní, vrátane hodnotenia dôkazov. Tu však vzhľadom na Vašu argumentáciu ohľadne skutočnosti, že okresný súd vychádzal z údajov obsiahnutých v plnomocenstve poukazujem predovšetkým na odôvodnenie jeho rozsudku, z ktorého je zrejmé, že súd svoje meritórne rozhodnutie opieral predovšetkým o žalobný petit a v ňom formulované nároky.

Ku skutočnostiam uvádzaným vo Vašej žiadosti ďalej dodávam, že zadováženými dôkaznými prostriedkami nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by sa... svojím konaním dopustil trestnej činnosti a to vzhľadom na neexistenciu zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) tr. zákona. Možno konštatovať, že... nekonal v úmysle spôsobiť inému vážnu ujmu na

právach, ani neuviedol nijakým spôsobom iného do omylu. Rovnako tiež nemožno považovať za vážnu ujmu na právach neúspešnosť žalobcu v konaní pred súdom rozhodujúcim občianskoprávne spory.

Poverený príslušník PZ teda rozhodol v súlade so zákonom, keď odmietol vec podozrenia z prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania. Rovnako správny bol aj postup dozorujúcej prokurátorky, ktorá následne Vašu sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí veci zamietla ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.“

18. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu, resp. inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

19. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 848/10-15 z 8. júla 2011 ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry vybavujúci sťažovateľkin podnet/sťažnosť konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľkou namietaným porušením ňou označených práv, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

20. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s postupom generálnej prokuratúry v tom smere, že ňou podanú sťažnosť/d'alší podnet, ktorej obsahom bolo aj napádanie postupu prokurátora generálnej prokuratúry, vybavil opätovne ten istý prokurátor generálnej prokuratúry, ústavný súd uvádza, že postup generálnej prokuratúry vychádzal zo znenia § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, keď v poradí tretí podnet sťažovateľky prokurátor tejto prokuratúry, ktorý posudzoval aj predošlý jej podnet, vyhodnotil ako

opakovaný podnet, ktorý neobsahoval iné sťažovateľkou deklarované skutočnosti než predošlé ňou podané podnety vrátane jej opakovaného podnetu (v poradí druhého podnetu, pozn.), ktorý aj posudzoval v okolnostiach ňou vytýkaných právnych pochybení v rozhodovacej činnosti podriadených prokuratúr. Ústavnému súdu sa žiada poznamenať, že sťažovateľka sa aj v konaní pred ústavným súdom (obdobne aj v konaní pred policajným orgánom a orgánmi prokuratúry vrátane generálnej prokuratúry, pozn.) domáha opätovného preskúmania skutkových okolností jej právnej veci s následným docielením vydania iného rozhodnutia vo veci ňou podaného trestného oznámenia, než aké bolo vydané policajným orgánom a odobrené aj orgánmi prokuratúry, a to v niekoľkoinštančnom procese, pričom jej argumentácia je v jej podaniach/podnetoch totožná, predkladá v nej vlastnú verziu skutkového stavu a presadzuje vlastné hodnotiace úvahy vzťahujúce sa na vykonané dôkazy.

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ako aj iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

22. Nad rámec podanej sťažnosti a v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky k podstate jej veci posudzovanej orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci ich postupu v predprípravnom konaní ústavný súd odkazuje na závery, ku ktorým dospela okresná prokuratúra vo svojom uznesení č. k. 1 Pn 44/10-5 z 1. apríla 2010, v ktorom v podstatnom uviedla:

„Pokiaľ sťažovateľka namieta rozsah dokazovania a následné vyhodnotenie dôkazov vykonané Okresným súdom vo Zvolene v konaní č. 12 C 50/06 a Krajským súdom v Banskej Bystrici v konaní č. 17 Co 83/08 odkazujem na príslušné časti odôvodnení procesných rozhodnutí, v zmysle ktorých súdy vzali za preukázané udelenie plnej moci na zastupovanie

vo veci neplatnosti skočenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Skutkové a právne závery súdov je nevyhnutné posudzovať v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní ktorými sú podľa § 10 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor a policajt, posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, orgány činné v trestnom konaní sú takým rozhodnutím viazané. Je teda zrejmé, že prokurátorovi ani policajtovi, v zmysle platnej právnej úpravy neprislúcha hodnotiť postup súdov v konaní, vrátane postupu pri vykonávaní a hodnotení dôkazov získaných v priebehu občiansko-súdneho konania a ani obsah ich právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorých výroky sú podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku záväzné pre účastníkov a pre všetky orgány.

V tomto kontexte je potrebné konštatovať, že trestné konanie začaté na podklade trestného oznámenia neúspešného účastníka občianskeho súdneho konania, nie je ďalším opravným prostriedkom, za pomoci ktorého by bolo možné zvrátiť jeho neúspešný výsledok, tak ako tomu nasvedčuje postoj sťažovateľky v trestnom oznámení a následne i v podanej sťažnosti. Pri posudzovaní a vyhodnocovaní naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu je nevyhnutné vychádzať aj z princípu ultima ratio trestného práva, v zmysle ktorého majú inštitúty trestného práva slúžiť len ako hraničný prostriedok na ochranu predovšetkým celospoločenských hodnôt, v žiadnom prípade nemá nahrádzať individuálnu aktivitu jednotlivca, ktorá má smerovať k ochrane jeho súkromných práv a záujmov. Vo vzťahu k oznámenému konaniu a obsahu vyšetrovacieho spisu možno konštatovať, že konaním orgánov činných v trestnom konaní na podklade podaného trestného oznámenia, nie je možné konvalidovať a rekonštruovať skutkový stav zistený v občianskom - súdnom konaní, v zmysle námietok uvádzaných v trestnom oznámení a trestným konaním nahrádzať neúspešnosť opravných prostriedkov podaných v konaní pred tzv. civilnými súdmi, a to vrátane mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania sťažovateľky, ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté pre jeho procesnú neprípustnosť (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2009, č. k. 3 Cdo 45/2009).

Vo vzťahu k právnym záverom o nemožnosti posudzovať oznámené konanie ako trestný čin a teda k nemožnosti uplatnenia postupu podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, uvádzam nasledovné.

Podľa § 8 Trestného zákona je trestným činom pre spoločnosť nebezpečný čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pre tvrdenie, že určité konanie je trestným činom musia byť v zmysle citovaného ustanovenia Trestného zákona naplnené všetky zákonné znaky tej - ktorej skutkovej podstaty trestného činu, V prípade absencie ktoréhokoľvek znaku trestného činu, o trestný čin nepôjde, i keby konanie bolo v rozpore so zákonom. Zabezpečené dôkazy neodôvodňujú konštatovanie o naplnení tak subjektívnej stránky trestného činu - úmyslu spôsobiť inému vážnu ujmu na právach, ako ani objektívnej stránky tohto trestného činu spočívajúcej v uvedení niekoho do omylu. V oznámenom konaní, ako i v obsahu dôkazov vo vyšetrovacom spise v celom rozsahu absentujú znaky objektívnej stránky tak vo forme konania, ktoré je v rozpore s Trestným zákonom chráneným záujmom. Predovšetkým však nebolo preukázané spôsobenie vážnej ujmy na právach iného. Neúspešnosť sťažovateľky ako žalobkyne v konaní o zaplatenie sumy z titulu porušenia povinnosti... ako odporcu, nie je vážnou ujmovou na právach, tak ako to má na mysli ustanovenie § 375 Trestného zákona. Vzhľadom na neexistenciu zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona je preto bezpredmetné skúmať naplnenie zákonných znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odseku 2 písm. a) citovaného ustanovenia. Zabezpečené dôkazy však nepreukazujú ani spáchanie ktoréhokoľvek ďalšieho trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Pre úplnosť je na mieste uviesť, že písomnosť zakladajúca a preukazujúca udelenie plnej moci inej osoby nie je podľa právneho poriadku verejnou listinou.

Poukazujúc na uvedené právne úvahy má sťažnostný orgán za preukázané, že výrok napadnutého rozhodnutia o tom, že vec sa odmieta, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku je výrokom zákonným, výrokom v súlade s Trestným poriadkom platným a účinným ku dňu vydania rozhodnutia. Rozhodnutie o odmietnutí veci považujem vzhľadom na skutočnosti zistené ku dňu takéhoto procesného postupu ako vecne správne. Zistený skutkový stav korešponduje s výrokom uznesenia. Po podaní trestného oznámenia v dostačujúcom rozsahu

zabezpečenými dôkazmi nebolo preukázané naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti trestného zákona, ani k priestupku, či iného správneho deliktu.“

25. Z citovaného vyjadrenia z uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 44/10-5 z 1. apríla 2010 vyplýva, že sťažovateľkou predstretý skutkový stav bol predmetom dôsledného právneho posúdenia aj dozorujúcim orgánom predprípravného konania, ktorého spôsob zhodnotenia všetkých relevantných skutkových okolností jej právnej veci z pohľadu možnej aplikácie noriem trestného práva nebol ani svojvoľný, arbitrárny, resp. ústavne nekonformný, ktorý by bol popretím zmyslu a účelu predprípravnej fázy/časti trestného konania. Rozhodnutie o tom, či bude/nebude po podaní trestného oznámenia nasledovať postup orgánov činných v trestnom konaní podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, resp. bude nasledovať iný Trestným poriadkom predpokladaný postup, je vo výlučnej zákonnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, ktoré o svojom postupe po podaní trestného oznámenia rozhodujú autonómne, odvodiac svoju právomoc od zákonného zmocnenia. Kompetencie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti dané mu ústavou vylučujú jeho právomoc k revidovaniu zákonom danej právomoci orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitrárny, a to o to viac, že argumentácia sťažovateľky smerovala výlučne do sféry skutkových zistení, na ktorých posúdenie/rozhodovanie o nich nie je ústavný súd a priori povolaný.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2012

